

Prvé stretnutie.

Nekonečná dôstojnosť človeka.

Prečítajte si text z Božieho slova a sa zdieľajte tým, čo nás oslovilo:

„Budte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec! Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení! Odpúšťajte a odpustí sa vám. Dávajte a dajú vám... akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám“ (Lk 6, 36 – 38).

Prečítajte si celý text alebo aspoň úryvok z dokumentu pápeža Františka.

EG178.

Máme vyznávať Otca, ktorý nekonečne miluje každé ľudské bytie. Znamená to objaviť, že mu „on sám **udeľuje nekonečnú dôstojnosť**“.

Máme vyznávať, že Boží Syn vzal na seba naše ľudské telo, znamená, že každá **ľudská osoba bola pozdvihnutá k samotnému srdcu Boha**.

Máme vyznávať, že Ježiš za nás vylial svoju krv. Táto skutočnosť nám bráni, aby sme čo len zapochybovali o bezhraničnej láske, ktorá zušľachtuje každé ľudské bytie.

Vykúpenie má totiž sociálny rozmer, pretože „v Kristovi Boh nevykúpil len jednotlivú osobu, ale aj vzájomné vzťahy medzi ľuďmi“.

Máme vyznávať, že **Duch Svätý je činný vo všetkých ľuďoch**, znamená uvedomovať si, že **on sám chce byť súčasťou každej ľudskej situácie** a všetkých spoločenských vzťahov. ...

Evanjelizácia sa snaží spolupracovať s touto oslobodzujúcou činnosťou Ducha. To isté tajomstvo Trojice nám pripomína, že **sme boli stvorení na obraz Božieho spoločenstva**, a práve preto nemôžeme vlastné naplnenie ani spásu dosiahnuť len sami od seba.

V srdci evanjelia nachádzame **intímne spojenie medzi evanjelizáciou a pomáhaním človeku**, ktoré sa musí nevyhnutne prejavovať a rozvíjať v celej evanjelizačnej činnosti.

Prijatie prvého ohlasovania, ktoré nás pozýva, aby sme sa nechali milovať Bohom a aby sme ho milovali láskou, ktorú nám on sám prejavuje, vyvoláva v živote človeka a v jeho činnosti prvú a základnú reakciu: túžiť, snažiť sa a mať na srdci dobro druhých.

EG179.

Tento **nerozlučný zväzok medzi prijatím spásonosného ohlásenia a účinnou bratskou láskou** je vyjadrený v niektorých textoch Svätého písma, ktoré je dobré si prečítať a pozorne premeditovať, aby sme z nich dokázali vyvodit' všetky potrebné dôsledky.

Je to odkaz, na ktorý si neraz zvykneme a takmer mechanicky ho opakujeme, avšak bez toho, aby sme sa uistili, či má skutočný vplyv na náš život a na naše spoločenstvá.

Aký je len nebezpečný a škodlivý tento zvyk, pre ktorý strácame údiv, nadšenie a entuziazmus, vyplývajúce zo života podľa evanjelia v bratstve a spravodlivosti!

Božie slovo nás učí, že **v našich bratoch a sestrách máme vnímať neustále pokračovanie vtelenia**, určené pre každého z nás: „*Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili*“ (Mt 25, 40).

Všetko, čo robíme pre druhých, má nadprirodzený rozmer: „*Akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám*“ (Mt 7, 2); a zároveň to zodpovedá aj Božiemu milosrdenstvu voči každému z nás.

Tieto texty vyjadrujú absolútnu prioritu **„vychádzania zo seba smerom k bratovi“** ako jedno z dvoch hlavných prikázaní, na ktorých sú založené všetky morálne normy, a ako jasný **znak rozlišovania na púti duchovného rastu** – v odpovedi na úplne nezištný dar Boha.

Práve preto **„aj služba dobročinnej lásky je základným rozmerom misie Cirkvi a neoddeliteľným vyjadrením jej vlastnej podstaty“**.

Ako Cirkev je podstatne misionárska, tak z jej podstaty nevyhnutne vyplýva aj účinná láska k blížnemu; súcitiť, ktorý chápe, pomáha a podporuje.

Otázka na osobné uvažovanie:

Čo konkrétne dnes – v tomto týždni – v ďalšom období urobím, aby som „vyšiel zo seba“ smerom k bratovi?